

ΑΘΗΝΑΙΟΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός.

ΥΠΟ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ.



ΕΤΟΣ Α'. ΑΘΗΝΑΙ, τὴν 5 Νοεμβρίου 1857. ΦΥΛΛ. 7

ΤΟΙΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Ἐνεκα μικρᾶς ἡμῶν περιοδείας, καθυστέρησεν ἡ ἔκδοσις τοῦ Ἀθηναίου ἐπὶ τινα χρόνον. Ἔστωσαν ὁμῶς βέβαιοι οἱ Κύριοι Συνδρομηταί, ὅτι οὐδὲ ἐν φυλλάδιον ἐκ τῶν ὀφειλομένων αὐτοῖς 24 θέλει τοῖς λείψει· θέλομεν δὲ μάλιστα προσπαθῆσαι ἤδη, ὅπως διὰ ταχύτερας ἐκδόσεως τριῶν ἢ τεσσάρων φυλλαδίων, ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν διαταραχθεῖσαν μικρὰν σειρὰν τῆς τακτικῆς αὐτοῦ ἐκδόσεως.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ,
ΜΗΝΩΝ, ΗΜΕΡΩΝ, κλπ. ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

Κατ' ἀρχὰς ὁ ἀττικὸς ἐνιαυτὸς διηρέθη κατὰ τὰς φυλάς, εἰς δέκα μέρη, ἕκαστον τῶν ὁποίων συνίστατο ἐκ τριάκοντα καὶ τριάκοντα πέντε ἡμερῶν, μόνον δὲ τὰ τέσσαρα πρῶτα μέρη

συνίσταντο ἀπὸ 36 ἡμέρας, ὅπως συμπληρωθῆ ὁ ἐνιαυτός· ὅστις τότε περιεῖχε μόνον 354. Τινὲς ἱστορικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι αἱ τέσσαρες ἡμέραι, αἱ προσθετόμεναι εἰς τὰ τέσσαρα πρῶτα μέρη, δὲν ἐτίθεντο εἰς μέρος τι, ἀλλ' ἐξωδούοντο εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων. Κατ' αὐτάς δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν ἀνευ ἀρχόντων, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάζοντο ἀναρχοὶ ἡμέραι καὶ ἀρχαιρέπιοι· ἀρῶ δὲ αἱ φυλαὶ ἐγένοντο δώδεκα, ὁ ἐνιαυτός διηρέθη εἰς δώδεκα μέρη, μῆνα· ὀνομασθέντα, καὶ ἤρχετο κατὰ τοὺς ἀρχαιότερους καιροὺς μετὰ τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, ὡς καὶ σήμερον παρ' ἡμῖν, ὑστέρως ὅμως· ἀπὸ τῆς θερινῆς τροπῆς τοῦ ἡλίου, κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ παρ' ἡμῖν Ἰουνίου.

Οἱ μῆνες συνέκειντο ἐναλλάξ ἐκ τριάκοντα καὶ ἑξῆς εἰκοσιν ἐννέα ἡμερῶν, προηγοῦντο δὲ οἱ ἔχοντες τριάκοντα ἡμέρας, καλούμενοι πλήρεις, τῶν λοιπῶν κοίλων λεγομένων· τὰ ὀνόματα δὲ τῶν μηνῶν εἰσὶ ταῦτα.

1, Ἐκατομβαιῶν. — Ἰούνιος, πλήρης, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς θερινῆς τροπῆς, καὶ οὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ τὰς θυσίας τῶν ἑκατομβῶν, τότε προσφερομένων τοῖς θεοῖς.

2, Μεταγειτηνῶν. — Ἰούλιος, κοῖλος, ἀπὸ τῶν Μεταγειτηνῶν, ἑορτῆς τοῦ Ἀπόλλωνος, οὕτω κληθεῖς.

3, Βοηδρομιῶν. — Αὐγούστος, ἀπὸ τῶν Βοηδρομιῶν, καὶ ταύτης ἑορτῆς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὀνομασθεῖς.

4, Μαιμακτηριῶν. — Ἰούλιος, ἀπὸ τῶν Μαιμακτηριῶν ἑορτῆς τοῦ Διὸς, προσαγορευθεῖς.

5, Πυανεψιῶν. — Ὀκτώβριος, ἀπὸ τῶν Πυανεψιῶν ἑορτῆς τοῦ Ἀπόλλωνος, τελουμένης μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν, κληθεῖς.

6, Ἀνθεστηριῶν. — Νοέμβριος, παρονομασθεῖς ἀπὸ τῶν Ἀνθεστηριῶν, ἑορτῆς τοῦ Διονύσου, μετὰ πλείστης εὐωχίας τελουμένης.

6, Ποσειδεῶν. — Δεκέμβριος, ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ὀνομασθεῖς εἰς ὃν ἦτον ἱερός.

8, Γαμηλιῶν. — Ἰανουάριος, κληθεῖς ἀπὸ τῆς θεᾶς Ἴφρας προστάτιδος τῶν γάμων, τῆς ὁποίας ἦτον ἱερός.

9, Ἐλαφηβολιῶν. — Φεβρουάριος, ἀπὸ τῆς Ἐλαφηβολίας ἑορτῆς τῆς κυνηγέτιδος Ἀρτέμιδος, ὀνομασθεῖς.

10, Μουνυχιῶν. — Μάρτιος, ἀπὸ τῆς Μουνυχίας καὶ ταύτης ἑορτῆς τῆς Ἀρτέμιδος, κληθεῖς.

11, Θαργηλιῶν. — Ἀπρίλιος, κληθεῖς ἀπὸ τῶν Θαργηλιῶν ἑορτῆς παρ' Ἀθηναίους, καθ' ἣν αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν, τοὺς ὁποίους θάλλων ὁ ἥλιος παρήγαγε, τοῖς θεοῖς προσεφέροντο.

12, Σκιροφοριῶν. — Μάιος, ὀνομασθεῖς ἀπὸ τῶν ἱερῶν Σκιαδιῶν, (σκίρων) τὰ ὁποῖα ἐφόρουσαν αἱ κληφόροι παρθένοι ἀπιούσαι εἰς τὰ Ἐλευσίαια, ἵνα μὴ καίωνται τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Διήρετο δὲ ὁ μῆν παρ' αὐτοῖς εἰς τρεῖς δεκάδας, ἡ πρώτη τῶν ὁποίων ἐλέγετο ἰσταμένου ἢ ἀρχομένου μηνός, ἡ δευτέρα μεσοῦντος, ἢ ἐπὶ δεκάδι, ἢ τρίτῃ φθίνοντος ἢ λήγοντος, ἢ καὶ ἐπὶ εἰκάδι. Ἡ πρώτη ἡμέρα ἐκάστου μηνός ἐκαλεῖτο Νουμηνία, διότι ἐν αὐτῇ ἤρχετο ἡ νέα Σελήνη, ἡ δεκάτη τετάρτη μέση, διότι τὸν μέσον τόπον ἐπέειχεν, ἡ τελευταία τοῦ μηνός ἔην καὶ νέα, διότι ἐμετολάθει μεταξύ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Σελήνης. Ἐνταῦθα παρατηρητέον, ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας δεκάδος ἠρίθμουν κατὰ τάξιν, λέγοντες πρώτη ἰσταμένου, ἢ μεσοῦντος, ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης ἀνάπαλιν, δεκάτῃ φθίνοντος ἀντὶ πρώτης καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἡ ἡμέρα διήρετο εἰς δύο, φυσικὴν 24 ὥρων, καὶ πολιτικὴν, δώδεκα ὥρων· ἤρχιζε δὲ κατὰ τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ μεσονυκτίου. Αἱ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος ἦσαν ἀφιερωμέναι τοῖς ἐπτά πλανήταις, ἡ πρώτη διπλαδὴ τῷ Ἡλίῳ, ἡ δευτέρα τῷ Σελήνῃ, ἡ τρίτη τῷ Ἄρει, ἡ τετάρτη τῷ Ἑρμῇ, ἡ πέμπτη τῷ Διῷ, ἡ ἕκτη τῷ Ἀφροδίτῃ καὶ ἡ ἐβδόμη τῷ Κρόνῳ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Κατὰ Μαρτίνον

καὶ τῶν κανόνων αὐτῆς καὶ λόγων κατὰ Νεύτωνα.

Ἄξιωμα πρῶτον.

Οὐδὲν ἔχει ιδιότητος.

Β. Τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν φύσιν ὑφίσταται.

Γ. Οὐδὲν μέσον ἐστὶ πρᾶγματός τινος, καὶ μηδενὸς μεταξὺ ὑπάρξεως καὶ μὴ ὑπάρξεως.

Δ. Πᾶν ὅ,τι ὑφίσταται καὶ οὐτινος ἢ ὑπαρξίς ἀνεξάρτητος ἐστὶν παντός ἄλλου κτιστοῦ ὄντος, τοῦτο ἐστὶν ἰδίως ἡ οὐσία ἢ ἡ ὑπόστασις τοῦ ὑφισταμένου πρᾶγματος. Τὸ ἀληθὲς τοῦ ἀξιώματος τούτου εἶναι σαφέστατον εἰς τοὺς ἐνοουήνας τὴν φιλοσοφίαν.

Ε. Οὐδεμία οὐσία δύναται παραχθῆναι ἐκ τοῦ μηδενός, ἥτοι ἀδύνατον γενέσθαι τὸ οὐδὲν, τί.

ΣΤ. Ἡ ὕλη, ἡ οὐσία, ἥτοι ἡ ὑπαρξίς τινὸς πρᾶγματος, οὐ δύναται ἀναχθῆναι εἰς τὸ μηδέν.

Ζ. Πᾶν ἀποέλεσμα ἔχει τινὰ αἰτίαν προὔπαρχουσαν.

Η. Εἴγε μὴ ἡμεῖς αὐτοὶ ὄμεν αἰτιοὶ ἀποτελέσματος τινος ἀνάγκη ἐξ ἄλλης αἰτίας ἐξαρτᾶσθαι καὶ ἐπεσθαι.

Θ. Ἄπαντα διαμένουσι, ἂν μὴ τις ἐξωθεν αἰτία ἐνεργῇ ἐν τῇ ἰδίᾳ στάσει ἐν ᾗ ἦσαν, ὅτε ἤρξαντο ὑφίστασθαι.

Ι. Πᾶσα μεταβολὴ προέρχεται ἐκ τινος ξένης αἰτίας.

ΙΑ. Πᾶσα παραγομένη μεταβολὴ σώματος τινος, ἐστὶν ἀνάλογος τῇ δυνάμει τῆς παραγούσης αὐτὴν αἰτίας, δι' ἧς ἡ κίνησις σώματος τινος εἶναι ἀνάλογος τῷ μεγέθει τῆς δυνάμεως ἢ τῆς εἰσβολῆς, ἥτις ἔθεσεν αὐτὸ κατ' ἀρχὰς εἰς κίνησιν.

Γ' ἀξιώματα ταῦτα ὑπάγονται εἰς τοὺς ἐξῆς κανόνας.

Κανὼν Α. Οὐ πλείονας παραδεκτέον τῶν φυσικῶν πραγμά-

τῶν αἰτίας, ἢ ἄπερ ἀληθεῖς καὶ πρὸς τὴν τῶν φαινομένων ἀνάπτουξιν ἱκαναί.

Β. Τὰ ὁμογενῆ φυσικὰ ἀποτελέσματα. τὰς αὐτὰς ἔχει αἰτίας.

Γ. Αἱ τῶν σωμάτων ιδιότητες, σὶ μὴ ἐπιτεινόμεναι, μὴδὲ ἀνιέμεναι, ἀλλ' αἰείποτε αἱ αὐταὶ οὔσαι, καὶ πᾶσι τοῖς παρ' ἡμῶν βρασανιζομένοις σώμασιν ἐπανήκουσαι, ὡς κοινὰ ιδιότητες πάντων τῶν σωμάτων ἐκλαμβάνονται.

Δ. Θεωρητέον τὰς προτάσεις καὶ τὰ συμπεράσματα τὰ παρ' ἀληθοῦς πείρας συναγόμενα ὡς ἀληθῆ καὶ βέβαια, ἄχρις οὗ ἄλλα τινὰ φαινόμενα ποιήσωσιν αὐτὰ ἀκριβέστατα, ἢ εἰς ἐξάίρεσιν ὑποκείμενα.

Οἱ τέσσαρες οὔτοι κανόνες τοὺς ἐξῆς λόγου; ἔχρουσι.

Α. Ἡ φύσις οὐδὲν μάτην ποιεῖ, ὅθεν, τὸ δι' ὀλίγων γινόμενον μάτην διὰ πολλῶν, ἐπειδὴ ἡ φύσις ἐστὶν ἀπλῆ εἰς τὰ ἐργασίας τῆς καὶ δὲν δίδει εἰς τὰ πρᾶγματα περιττὰ αἰτία.

Β. Πρέπει νὰ δεχθῶμεν τὰς αὐτὰς αἰτίας τῆς ἀναπνοῆς τῶν ἀλόγων ζώων ὅσον καὶ τῶν ἀνθρώπων, τῆς θερμότητος, ὅσον τοῦ πυρὸς ὅσον καὶ τοῦ ἡλίου, καὶ τῆς ἀντανεκλάσεως τοῦ φωτός, ὅσον εἰς τοὺς πλανήτας, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Γ. Αἱ ποιότητες καὶ ιδιότητες οὐκ εἰσὶν εἰς ἡμᾶς γνωσταὶ παρὰ διὰ τῆς πείρας δι' ἧς τὸ συναγόμενον, ὅπερ δίδουσιν ὄλαι αἱ πείραι, ἅς δυνάμεθα ποιῆσαι, ἀνάγκη νὰ λαμβάνηται ὡς κοινὴ ιδιότης ὄλων τῶν σωμάτων, ἐπειδὴ ἡ φύσις ὅσον τῶν ἐκ πείρας προερχομένων, ὅσον καὶ τῶν ἀδυνάτων εἶναι πάντοτε ὁμοειδῆς καὶ ἀνάλογος ἑαυτῇ.

Α. Παππαζαφειρόπουλος.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ.

Πλησιάζει ἔτος ἀφότου ἀπέθανεν ὁ ποιητής, δι' ἧς δύναται νὰ κωχθῆ ἢ ἑλλάξ, καὶ ὑπερηράως νὰ εἴπῃ εἰς πάντα κα-

τήγορόν της Εὐρωπαϊῶν ἰδοὺ ὁ ποιητής μου, κ' ἐν:ούτοις μένουσιν εἰσέτι ἐν τῷ σκότει τὰ περίφημα ἔργα του, ἅτινα ἢ εὐφυτὰ παρεσκευάζεν ἐπὶ τοσοῦτον σιωπηλὸν χρόνον. Διατί ἢ βραδύτης αὕτη; Διὰ τί ὁ κληρονόμος τῶν μεγάλων καὶ ἀποκρῦφων κληροδοτημάτων, τὸ ἔθνος, νὰ εὐρίσκηται τοσοῦτους μῆνας εἰς τὴν ἀδικαιολόγητον ταύτην ἀγνοίαν; Ἄλλοτε, ἀκουσίως τοῦ ποιητοῦ, ἐδόθη εἰς φῶς ἐν τεμάχιον τοῦ μυθιστορικοῦ του ποιήματος ὁ *Ἀάμπρος*, καὶ χειροκροτηθὲν παρὰ πάντων, καὶ πάραυτα εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς μεταφρασθὲν γλώσσας, ἐθεωρήθη ὡς ἔργοι δυνάμενον νὰ ἐξισωθῆ ἢ πρὸς τὰ λαμπρότερα τοῦ Δάντου τεμάχια· φέρωμεν ὡς παράδειγμα τὴν ἐξῆς στροφὴν

Βρίσκειται στ' ἅγιο Βῆμα, ἀντριχιάζει,
Καὶ πέφτει ἐμπρὸς τοὺς γονατιστὸς χάμου.
Μὲ τρομάρα κυττάει καὶ τοὺς φωνάζει,
»Σὰς γνωρίζω· τί θέλτε; Εἰστε δικά μου.
»Τοῦ καθενὸς τὸ πρόσωπο μοῦ μοιάζει.
»Ἄλλὰ πέστε, τί θέλτε ἔτσι κοντά μου;
»Συχωρᾶτε, καὶ πάψτε. — Ἄμέτε πέρα·
»Δὲν εἶνε ἀκόμα Παρουσία Δευτέρα·

Ἐκ τοῦ ποιήματος τούτου, εἰσέτι ἐνεκδότου, ἔπετε κατ' αὐτὰς εἰς χεῖρας μας ἐν ἑτερον τεμάχιον· ὅθεν ἐσπεύσαμεν νὰ τυπώσωμεν αὐτὸ δίδοντες οὕτω μίαν βανίδα τῆς ὑψηλῆς ἐκείνης ποιήσεως, πρὸς τὸν διψῶντα ταύτην Ἑλληνικὸν λαόν.

Νομίζομεν περιττὸν νὰ καλήσωμεν περὶ τῆς γλώσσης εἰς ἣν ἔγραψεν ὁ Σολωμός. Τὸ ζήτημα τοῦτο πολλάκις συζητηθὲν καὶ βασιανισθὲν χωρεῖ ἤδη πρὸς λύτιν τινα. Πάντες ἤδη σχεδὸν παρεδέχθησαν ὡς γραφομένην καὶ λαλουμένην, εὐγενεστέραν καὶ κανονικωτέραν τινα γλώσσαν, εἰς ἣν πολλάκις καὶ τοῦ Ἄττικισμοῦ ἢ χάρις διαφαίνεται, καὶ τὰ λεπτότερα καὶ διάφορα αἰσθήματα καταλλήλως καὶ ἀρχαιοτρόπως ἐκφράζονται

Ἄλλὰ, καὶ τοι ὑπαρχούσης τοιαύτης, εἶνε ἔγκλημα νὰ παραδεχθῶμεν καὶ Ἑλληνικὴν τινὰ Ἑπτανησιακὴν διάλεκτον, ὡς ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις ἢ Ἴωνικὴ, καὶ Δωρικὴ; Τίς ἀνχιγινώσκων τὸν Θεόκριτον ἢ τὸν Μόσχον ἀναμιμνήσκειται κἂν τῆς Ἄττικῆς διαλέκτου; Τίνα δὲν γοητεύει ὁ Ἡρόδοτος; Αἱ ἐμπυριχομέναι εἰς τὸν Ἵμνον πρὸς τὴν ἐλευθερίαν μεγάλαι καὶ ὑψηλαὶ ἰδέαι ἀμφιβάλλω ἀν ἠδύναντο νὰ ἐκτεθῶσι τοσοῦτον μεγαλοπρεπῶς, τοσοῦτον ἐντελῶς εἰς τὴν ποιητικὴν τῶν Σούτσων γλώσσαν. Εἶνε ἀναντιρρήτον ὅτι εἰς τὴν Δημόδη γλώσσαν ἢ ποιήσις ἄλλον λαμβάνει χαρακτῆρα, καθισταμένη μᾶλλον ζωηρά. Μάρτυς τούτων ἔστω ὁ διθύραμβος πρὸς τὸν *Ἑλληνικὸν λαόν* τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου, ὃν πρὸ τινος χρόνου ἐχθρὸς τις βεβαίως αὐτοῦ συνετύπωτε μετὰ τοῦ Ἵμνου πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν, θέλων ἔτι νὰ δείξῃ τὸν γίγαντα ἔτι ἐκπληκτικώτερον παραθέτων αὐτῷ ἀσθενῆ νάνον. Πολλάκις εἰς τὸν Σούτσειον τοῦτον διθύραμβον ἀναφαινόνται ἰδέαι ὑψηλαί, ἀλλὰ στερούμεναι τῆς ζωῆς ἣν δίδει ἡ γλώσσα, μόλις προξενουσι μικρὰν ἐντύπωσιν. Ἐν τούτοις πάντες γράφοντες ἄς προσπαθῶμεν νὰ προσενέγκωμεν τὰς δυνατὰς διορθώσεις καὶ συμπληρώσεις εἰς τὴν τῶν λογίων γλώσσαν· μὴ δώσωμεν ὅμως τὸ φάρμακον εἰς μεγάλην δόσιν, μήπως ἢ προσδοκιωμένη ὠφέλεια μετὰ τραπεῆ εἰς βλάβην.

(Ἰδοὺ οἱ εἰσέτι ἀνέκδοτοι ἐκ τοῦ *Ἀάμπρου* στίχοι, οἵτινες τῶν ἐκδοθέντων οὐχὶ κατώτεροι περιέχουσιν ἰδέας καὶ εἰκόνας πρωτοτύπους καὶ λαμπράς.

Ὀνειρον τῆς Μαρίας.

Μοῦ φαίνεται πῶς πάω καὶ ταξειδεύω
Στὴν ἐριμὰ τοῦ πελάγου εἰς τ' ὄνειρό μου·
Μὲ τὸ κύμα μὲ τοὺς ἀνέμους πηλοῦ
Μοναχῆ, χωρὶς νᾶσαι εἰς τὸ πλευρό μου.
Δὲν βλέπω μὲ τὸ μάτι ὅσω γυρεύω
Πᾶρεξ τὸν Οὐρανὸ σὸ κίνδυνό μου.

Τὸν τῆράω, βοήθα τοῦ λέω, δὲν ἔχω
Πανί, τιμόνι, καὶ στὸ πέλαο τρέχω.

—οοο—

Καὶ ὅτε τέτοια τοῦ λέω, μέσα μὲ θάρρος
Νάσου τὰ τρία τ' ἀρσενικά πετιοῦνται,
Τοῦ καρabiοῦ τὰ ξύλα ἀπὸ τὸ βάρος
Τρίζουσι τόσο 'ποῦ φαίνεται καὶ σκιοῦνται,
Τότε προβαίνει ἀφεύγατος ὁ χάρος
Καὶ στρημωμένα αὐτὰ κρυφομιλιοῦνται.
Κ' ἔπειτα ἀπ' τὰ κρυφὰ λόγια 'πωμένα
Δάμνουν μὲ κᾶτι κουπιὰ τζακισμένα.

—οοο—

Μὲ τὸ βαμπᾶκι τοῦ χάρου 'στὸ στόμα
Νάσου καὶ ἡ κορασιὰ καὶ μὲ σιμώνει.
Τῆς τυλίξει ἓνα σάβανο τὸ σώμα
Ποῦ 'στὸν ἀέρα ὀλόκσπρο φουσκώνει.
Κ' ἐνῶ φουσκώνει αἰσθάνομαι τῆ βοῦμα
Τοῦ λιθανιοῦ 'ποῦ τὴν καρδιὰ πλκκώνει.
Καὶ τὸ χέρι 'ποῦ τρέμει ὡσάν καλάμι,
Μοῦ δείχει τὸ σταυρὸ 'στὴν ἀπαλάμη.

—οοο—

Καὶ βλέπω ἀπ' τὸ σταυρὸ καὶ βγαίνει αἶμα
Μαῦρο μαῦρο, καὶ τρέχει ὡτάν τῆ βρύσι.
Μοῦ δείχνει ἡ Κόρη ἀνήσυχο τὸ βλέμμα
Τάχα πῶς δὲν 'μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήτη.
Ὅσο ἐκεῖα τὰ κουπιὰ σχίζουσι τὸ ῥέμα
Τόσο τὸ κάμνουν γύρω μου ν' αὐξήση.
Συχοφέγγ' ἡ ἀστραπή, σχίζει τὸ σκότος
Καὶ τῆς βροντῆς πολυβοϊζει ὁ κρότος.

—οοο—

Καὶ τὰ κύματα πότε μᾶς πηδιίζουν
'Ποῦ 'στὰ νέφη σοῦ φαίνεται πῶς γᾶται.

Καὶ πότε τόσο ἀνέλπιστα βυθίζουσι
'Ποῦ μὴν ἀνοιξῆ ἡ Κόλχαι φοβᾶσαι.
Οἱ κωπηλάταις κατὰ μὲ γυρίζουσι
Βλασφημοῦσι, καὶ μοῦ λίνε ἀναθεμιῦσαι.
Ἢ θάλασσα ἀπὸ 'πάνω μας πηδάει
Καὶ τὸ καρabi σύβυχο βουλιᾶει.

—οοο—

Μὲ γέρι καὶ μὲ πόδι καὶ ἐνῶ σ' ἐκείνη
Τῆ τρικυμιὰ 'ποῦ μ' ἀνοιξε τὸ μνημα
Τεινάζομαι μὲ βία καὶ δὲν μ' ἀφίνει
Νὰ σηκώσω κεφάλι ἀπὸ τὸ κύμα.
Βρίσκομαι ἡ ἔρμη ἀνάποδα 'στὴ κλίνη
'Ποῦ ἄλλαις φοραῖς ἐζέστανε τὸ κρέμα
Καὶ πικρότατα κλαίω πῶς εἶναι δίχως
Τὸ στεφάνι, 'ποῦ μοῦ ἔταζεν, ὁ τοῖχος. (*)

ΥΠΟ ΤΟ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΙΟΝ

Διήγημα

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

(Συνέχεια καὶ τέλος. ὁρ. φυλλ. 6).

Ἀνέστημεν· μόλις εἶδε ὅλην τὴν σὺλλογὴν τῶν παλαιῶν
μου ἐκείνων ὄπλων, ἐστάθη, κ' ἐβρίβει ἐπ' αὐτῶν ἐν ὀμπευτι-
κόν του βλέμμα. Ἀνέτεινε τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα· κ' ἐν δά-
κρυ ἐστάλαξεν ἀπὸ τοῦ βλεφάρου του. Ἀἴρνης ἐκινήθη πρὸς
τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποῖαν εἶχον τότε ἡμιτελῆ ἐπὶ τοῦ ὀκρίθαντος·
ἦτον, καθὼς ἤξεύρεις, ἡ μάχη τῆς Μότχας· τὴν ἐθεώρησε μ'
ἄπληστον βλέμμα ἐπὶ μικρὸν, κ' ἔπειτα ἀνέκραξεν :

(*) Ἦτοι· ὁ τοῖχος εἶναι δίχως τὸ στεφάνι, ποῦ μοῦ ἔταζεν ὁ πλανῆ-
σας με. Οὕτως τὸ ἐνοοῦμεν ἡμεῖς. Σ. Ἐκ.

— Εὖγε ! ἰδοὺ ! οἱ Ῥῶσοι σχηματίζουν τετράγωνον· τὸ ἐλαφρὸν ἰππικὸν προσβάλλει πλεχίως. Ἄ ! μάλιστα ! ἰδὲ, πῶς τὰς ἀπέκρουσαν, τὰς πτωχὰς τὰς σφῆκας ! . . . Ναί ! ἀλλὰ τὰ προσβάλλουν κατὰ μέτωπον τώρα αὐτὰ τὰ χονδροβάρελλα ! Μάλιστα . . . μάλιστα ! Ἥμην κ' ἐγὼ, τί διάβολον ! Ἄ ! ἰδοὺ τοὺς, τοὺς θωρακοφόρους ! Τὸ καυμένον τὸ Ῥώσικόν τετράγωνον ! κατετροπώθη, ἠρانیσθη ! . . . στάκτη ἀδελφέ ! κατὰ κράτος ! . . .

Κ' ἐκίνησε τόσον βιαίως τὸν βραχίονά του εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ κατατροπώσῃ καὶ αὐτὸς καὶ τὴν εἰκόνα καὶ τὸν ὀκρίθαντα καὶ ὅλα τὰ παρεπόμενα. Ἐμείνεν ἔτι μίαν στιγμὴν θεωμένος τὴν εἰκόνα μου, εἶτα δὲ στραφεὶς πρὸς ἐμέ :

— Σὰς χρεωστῶ, μ' εἶπε, μίαν τῶν ἀραιότερων στιγμῶν τῆς ζωῆς μου· εἶθε ὁ ἄνθρωπος τῆς καρδίας μου· ἡ κόρη μου εἶναι ἰδική σας καὶ ἰδική μου ἐπίσης.

Ἦδη δὲ μ' ἐνηγκαλίσθη ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ ἀναμφιβόλως θὰ μ' ἐπνιγεν, ἂν δὲν ἐφώναζα ἐγκαίρως.

— Ἄλλά . . . ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς ὑποθέσεώς μας, ἐπανελάθε. Δίδω τῆς Ζεννῆς σαράντα χιλιάδας φράγκα προῖκα, καὶ τῆς ἐπιφυλάττω τὸ διπλοῦν δι' ἀργότερα. Τί λέγετε ; σὰς φθάνει ;

— ὦ ! συντηγματάρχᾳ ! εἶπον ἐγὼ, ἐκτὸς ἐμαυτοῦ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου. Ἄλλ' ἀφήτε νὰ σὰς εἶπω κ' ἐγὼ . . .

— Τὴν ἰδικὴν σας κατάστασιν ; Ἄ ! μπά ! τί διάβολον ! θὰ κερδίζετε καὶ σεῖς τὰ πρὸς τὸ ζῆν ;

— Ἐξ χιλιάδες φράγκα σχεδὸν κατ' ἔτος.

— Μπρέ ! σεῖς θὰ ᾔθες πλουσιώτερος ἀπὸ ἡμᾶς. Ἐξ καὶ δύο γίνονται ὀκτώ. Θὰ ἔχετε λοιπὸν ὀκτὼ χιλιάδας φράγκα εἰσόδημα. Ἐ ! κ' ἡμεῖς, μὲ τὴν γρηῃν μου, προσέθηκε στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, θὰ ἔχωμεν πάλιν ὡς ἐπτὰ χιλιάδες φράγκα. Μᾶς φθάνουν καὶ μᾶς περισσεύουν, ἔ ; πῶς λέ-

γεις καὶ σὺ γυναῖκα ; Ὡὰ εἴμεθα λοιπὸν εὐεχχεῖς ὅλοι, ὡσὰν βσιλεῖς !

Καὶ μ' ἔττεινεν ἐκ νέου τὰς ἀγκάλας· ἀπέφυγον ὅμως τὴν περιπτυσίν του τυχῆν, ἀρπάζων τὰς δύο του χεῖρας, καθότι εἰς τὴν ἐξικψίν του ἐκείνην εἶμαι βέβαιος· ὅτι ἤθελε μ' ἀφήσει ἄπνον.

— Λοιπὸν τὰ εἶπαμεν ! προσέθηκε κλονίζων με ὄλον. ὦ ; πρὸς τὴν Ζεννῆν, τὸ πρᾶγμα εἶναι μέλι γάλα, τὸ ἐννοεῖς καὶ μόνος σου. ὦ ; πρὸς τὴν εἰκόνα σας δὲ, ἐξηκολούθησε στρέφων πάλιν πρὸς αὐτὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ του, εἶναι πραγματικὸν ἀριστοῦργημα· μόνον . . .

— Τί ;

— Νά ! δὲν κάμνετε ὅσον πρέπει ἀσχήμες τοῦ Ῥώσους σας. Ἐκτοτε ἀπέκτησα ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ὅσῳ πρότερον δὲν ἤξευρα πῶς νὰ εἰσέλθω. Βλέπων οὕτω συγχρότερον τοὺς γείτονάς μου, ἐξετίμων αὐτοὺς καθ' ἑκάστην ἔτι περισσότερον. Ὁ γηραιὸς ἐκεῖνος στρατιωτικὸς ἦτο μία χρυσοῦ ψυχὴ· ἡ σύζυγός του, καὶ τοι ὀλίγον ἐρωτότροπος, ἦτον ἐν τούτοις πολλὰ καλὴ γυνή· ὡς πρὸς τὴν Ζεννῆν δὲ, ἦτον ἄγγελος. Ὁ συντηγματάρχης ἤρχετο συχνάκις εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, καὶ ἀνέκραζε πάντοτε, βλέπων τὴν εἰκόνα μου.

— Λαμπρόν ! Θαυμάσιον ! θερρεῖς πῶς θὰ σοῦ ὁμιλήσῃ ! . . ἄλλὰ δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἄσχημοι οἱ Ῥῶσοι σου.

Ἐπειδὴ δὲ μ' ἦτο πολὺ εὐκόλον νὰ τὸν εὐχαριστήσω, τοὺς ἠράνισα, ἐκεῖνο τοῦς ταλαιπώρους Ῥώσους· ἀπὸ μὴ ὤραλους τοὺς ἔκαμα ἀσχήμους· ἀπὸ ἀσχήμους φρικώδεις, ἀπὸ φρικώδεις ἀποτροπαίους. Τέλος πάντων κατήντησαν βαθμηδὸν πραγματικὰ γελοιογραφήματα, καὶ ἡ εἰκὼν μου εἶχε καταστραφῆ ἐντελῶς. Ἄλλ' ἀδύσφορον· ἐγὼ ἰπτάμην μέχρι ταῦτου οὐρανοῦ, καὶ ἐπλησίαζον ἑκάστην ἡμέραν περισσότερον εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας . . .

— Ἀλλὰ φίλτατέ μου, εἶπον εἰς τὸν Μάξιμον, ὄλη αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν μὲ φαίνεται πολὺ λυπηρὰ, καὶ ἔω; τὸρα μὲ φαίνεται μάλιστα τὸ ἀλεξιβρόχιον θεῖα πρόνοια δι' ἐσέ.

— Καλὰ, φίλε μου· εἰς σέ τοιοῦτοτρόπως φαίνεται τὸ πρᾶγμα· ἀλλὰ περίμεινε τὸ τέλος, καὶ τότε θὰ ἴδῃς πὺς ἐπεσφραγίσθη τὸ ὄλον. Ἦτο πέμπτη, καὶ τὸ ἐπόμενον σάββατον εἶχεν ὀρισθῆ ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου μας. Ἐτρεχα ὄλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην προφυλαττόμενος κατὰ τῆς βροχῆς διὰ τοῦ κατηραμένου αὐτοῦ ὄργάνου, τὸ ὅποιον μ' εἶχε γίνεαι προσφιλέ· εἶχον δὲ ἀγοράσει πρὸ ὀλίγου τελευταῖα τινὰ πράγματα, καὶ ἐπέτρεφον, θαλπόμενος μὲ τὰς ὠραιότερας χιμαίρας, καίτοι στάζων ὄλας ἀπὸ τὴν βροχῆν, ὅτε αἰσθάνομαι βραχίονά τινα διερχόμενον ὑπὸ τὸν βραχίονά μου. Συγχρόνως δὲ μ' ἔλεγε φωνὴ τις, γλυκεῖα ὡς αὐτὸ, :

— Κύριε, κύριε! σὰς παρακαλῶ . . .

Ἐρρίψα τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τῆς συνοδοῦ μου· ἦτο εἰς τῶν μικρῶν ἐκείνων πειρασμῶν, οἵτινες εἶναι πραγματικῶς δαίμονες· ἀπωλείας· ῥί; ἀνεσυρμένη, χεῖλη λεπτὰ καὶ μειδιῶντα, ἐνδυμασίαι ἐπιτετηθευμένη καὶ ποικιλόχρους, τὰ πάντα ἦσαν σύμφωνα πρὸς σχηματισμὸν του.

— Κύριε, ἐξηκολούθει, προσαρτωμένη εἰς τὸν βραχίονά μου καὶ πεδῶσα ὄλον ἐν πλησίον μου, κύριε, εἶσθε εὐγενῆς, αὐτὸ φαίνεται, εἶσθε κομψός. . . Δὲν θὰ προσταχέισθε ὀλίγον κ' ἐμέ καὶ τὴν ἐνδυμασίαν μου; τὴν πτωχὴν τὴν ἐνδυμασίαν μου, ποῦ τὴν ἐφόρετα σήμερα πρῶτην φοράν. . . Κ' ἔπειτα δὲν μὲ πολυμέλλει καὶ τότεν διὰ τὰ φορέματά μου, . . . ἀλλὰ θὰ λάβω τοιοῦτοτρόπως τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κάμω δύο βήματα μαζύ σας.

Δὲν ἠδυνάμην, εὐπρεπῶς, ν' ἀποβάλω τὴν γυνικία ἐκείνην, καὶ νὰ τὴν ἀφίσω τοιοῦτοτρόπως ἐκτεθειμένην εἰς τὴν βροχῆν καὶ τὸν ἄνεμον. Ἐβαδίζομεν λοιπὸν οὕτω, αὐτὴ μὲν πεδῶσα, καὶ φλυκροῦσα ὄλον ἐν, ἐγὼ δὲ μειδιῶν πρὸς τὴν φαίδραν ἐκεί-

νην ἀδολεσχίαν της, ὅτε, φεῦ!, ἐνῶ ἐστρέφομεν γωνίαν τινὰ, βλέπω ἐξαίφνης, δέκα βήματα ἔμπρὸς μου, μάντευσε τὸρα, μάντευσε, ἂν ἤμπορῆς, ποῖον;

— Τὸν μέλλοντα πενθερόν σου;

— Ὅχι μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τοὺς τρεῖς κατὰ μέτωπον τὸν συνταγματάρχην, τὴν γυναῖκά του, καὶ τὴν Ζεννήν. Ἀπειτινάχθην βιαίως, ἵν' ἀποσεισῶ τὴν λείαν μου, αὐτὴ ὁμῶς, μᾶλλον ἴσως ἐκ δικηβολικῆς τινος κακεντρεχείας, ἢ διότι ἐφοβεῖτο τὴν βροχῆν, πρυτεκολλήθη τότεν σφιγτὰ εἰς τὸν βραχίονά μου, ὥστε ἐκὼν ἀέκων ἔμεινα, ὡς εὐρέθην, συμπλεγμένος μετ' αὐτῆς. Ἐν τούτοις ἡ οἰκογένεια ὄλον ἐν ἐπλησίαιζε. Μ' ἀνεγνώρισαν, ἔκαμα περὰδοξὸν τι κίνημα, ἐστάθη ἐπὶ μικρὸν, καὶ ἐξηκολούθησε βαίνουσα εἰς προὔπαντησίν μου. Ὅτε δὲ διέβηαινε πλησίον μου, ὁ συνταγματάρχης κατεβίβασε τοὺς ὤμους του καὶ μὲ κατεμέτρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνόχων, τὸ γύναιον ἐμόρφασε μορφασρόν τινα καταφρονήσεως· ὡς πρὸς τὴν Ζεννήν δὲ, ἠρυθρίασε, ἔκυψε πρὸς τὴν μητέρα της, καὶ ἐφάνη συστέλλουσα τὰς πτέρυγὰς της. Οὕτω δὲ ἐπροχώρησαν καὶ οἱ τρεῖς, χωρὶς νὰ ἐπιστραφῶσι διόλου. Ἐγὼ, ἔμεινα ἀπολιθωμένος· εἶχον αἰσθανθῆ τὰ πάντα.

— Ἠξέυρεις, τί ἔκαμες τὸρα; εἶπον εἰς τὴν κόρην ἐκείνην.

— Ἐκμα λοιπὸν τίποτε;

— Ἐγίνες ἀφορμὴ ν' ἀποτύχη ὁ γάμος μου.

— Καὶ παραπονεῖσθε δι' αὐτὸ, ἀχάριστε;

Προτεπάθισα πάλιν ν' ἀποσπασθῶ.

— Δὲν σὰς ἀφίνω, ὄχι! ἀνέκραξεν ἐκείνη, σφιγγομένη δολιχῆς δυνάμειν ἐπάνω μου· εἶσθε τὸ ἀλεξιβρόχιόν μου καὶ εἰς ζῶην καὶ εἰς θάνατον!

Ἐκλεισα ὀρηκτικῶς τὴν κατηραμένην αὐτὴν μήχανήν, τὴν ἔθραυσα ἐπὶ τοῦ γόνατός μου, καὶ ἔρριψα τὰ θεύματα εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. Ἡ βροχὴ κατέπιπτε ποταμηδόν.

— Ἐγὼ σὲ σώζω, καὶ σὺ μὲ κάμνεις μούσκευμα! ἀνέκραξε

τὸ δαιμόνιον μου, ἀφίον με τέλος πάντων καὶ βάλλον θορυ-
βωδέστατον γέλωτα. Τὴν ἤκουσα δὲ ὑποτονθορύζουσαν, ἐνῶ
ἀπεμακρύνετο :

α Σ' ἔσπασαν, — τί τρέλλια!

Πτωχή μ' ὀμπρέλλα. . . ο

Ἐδραμον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συνταγματάρχου κλειστὴ ἡ θύρα
της. Ἐκλείσθη λοιπὸν κ' ἐγὼ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, πιστεύων,
ὅτι ἤθελεν ἔλθει νὰ μοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι
ταύτῃ ἤρχισα πάλιν νὰ καλλωπίζω τὰ στόματα καὶ τὰς μύ-
τας τῶν δυστυχῶν Κοζάκων μου· κανεὶς ἐν τούτοις δὲν ἤλθε.
Δὲν εἶδα πλέον κανένα οὔτε ἔξω οὔτε εἰς τὰ παράθυρα· εἶχον
μετοικίσει ἐν ἀγνοίᾳ μου, χωρὶς ν' ἀφήσωσιν οὔτε τὴν νέαν
αὐτῶν διεύθυνσιν. Εἶχον πεισθῆ δὴλ. καὶ ὁ συνταγματάρχης,
καὶ ἡ Ζεννῆ καὶ ἡ μήτηρ της, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκεῖνη ἦτο ἡ ἐρωμένη
μου, καὶ ὅτι μ' εἶχον συλλάβει, ἐπομένως, εἰς εὐτυχῆ τινα
συνέντευξιν μετ' αὐτῆς . . . μήπως ἠδυνάμην, δυστυχῶς, νὰ
τοῖς ἀποδείξω τὸ ἐναντίον;

— α Ἐνοεῖς τώρα; » μ' εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Μάξιμος, ἀπο-
συρόμενος ἀπὸ τῆς σκέπης τοῦ ἀλεξίβεροχίου μου καὶ βρεχό-
μενος οὕτω μετὰ πικρᾶς τινος χαρᾶς ὑπὸ τῆς καταπιπτούσης
βραγδαίας βροχῆς.

Α. Σ. Β.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

Εἰς τὸ πέμπτον φύλλον τοῦ *Ἀθηναίου* εἶδον βεβαίως οἱ ἀνα-
γνώσται ἡμῶν ἔκθεσιν τῆς τελεθεΐσεως ἐν Παρισίοις παρα-
στάσει τοῦ Οἰδίποδος ἐπὶ Κολωνῷ ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῆς ἐν
Ὁρλεάνς ἐκκλησιαστικῆς σχολῆς· θέλοντες σήμερον νὰ δώσωμεν
ἰδέαν τινα τοῦ ἀριστουργήματος τούτου τῆς ἀρχαίας δραματι-

τικῆς ποιήσεως, προσέτι νὰ καταστῶμεν ὠφέλιμοι εἰς τοὺς
ἐκ τῶν ἡμετέρων ποιητῶν ἐπιληφθέντας τῆς κατασκευῆς
δράματος, ἄλλως τε δυσχερεστάτου ἔργου, μετερράσαμεν
τὴν κρίσιν καὶ ἀνάλυσιν Γάλλου σοφοῦ τοῦ κυρίου Patin ἐπὶ
τῆς ῥηθείσεως τραγωδίας, λαβόντες· αὐτὰς ἐκ τοῦ συγγράμμα-
τός του Etudes sur les tragiques Grecs· Ἡ δὲ ἐθεωρούμεθα δ'
εὐτυχεῖς ἂν ἠδυνάμεθα προσέτι νὰ συντελέσωμεν καὶ κατὰ τι
εἰς ὑπόδειξιν τοῦ τρόπου τῆς ἐξετάσεως τῶν δραμάτων εἰς
τοὺς ἡμετέρους τῆς ποιήσεως κριτάς. Καὶ τοῦτο λέγομεν,
λαβόντες ἀφορμὰς· πολλὰκις, ἰδίως δὲ τελευταῖον ἐκ τῆς ἐπι-
κρίσεως τῆς Εἰκασίας ὑπὸ τοῦ Κυρ. Ἡλία Σ. Σταθοπούλου,
ὅστις εἰς βιβλίον ἐκ δέκα περίπου τυπογραφικῶν φύλλων, καὶ
ἐπικαλούμενον α τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ 1857 τὴ
ἐπεισόδια κτλ. κατακρίνει ὅλως ἀπρεπῶς καὶ ἀναγώγως τὸν
Κυρ. Βερναρδάκην, περιοριζόμενος ὡς εἰς ἄξονα ἐντὸς τῆς
Γραμματικῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ ἐκδικήσεως περιστρεφό-
μενος περὶ αὐτήν.—

« Μέγας ἀριθμὸς ἐτῶν χωρίζει τὸν Οἰδίποδα τύραννον ἀπὸ
τὸν Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῷ, καὶ ὡς πρὸς τὴν τάξιν τῶν συμβε-
βηκότων καὶ πιθανώτατον ἐπίσης ὡς πρὸς τὴν χρονολογίαν
τῆς συνθέσεως· ὁ ἥρωσ καὶ ὁ ποιητὴς ἐγήρασαν ἀπὸ τῆς μιᾶς
μέχρι τῆς ἄλλης τραγωδίας· τούτου ἕνεκα, εἰς τὴν τελευ-
ταίαν, μετὰ ἀντικειμένου νέου, τρόπος διάφορος ἀναφαίνεται.

Ἀναγκαίως δὲ, οἱ Ἕλληνες τραγικοὶ πάντοτε τὴν αὐτὴν δρα-
ματικὴν ὕλην διέπλασαν ἕκαστος κατὰ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὕψος.
Ἀπαντᾷ τις εἰς αὐτοὺς πάντοτε, ὡς ἐν γένει εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Θε-
ατρον τὴν εἰμαρμένην, ἥτις κινεῖ τὸ πάθος, τὴν θέλησιν καὶ τὴν
ἀνθρωπίνην, ἐλευθερίαν. Ἐν τούτοις ἡ τυραννικὴ αὐτὴ δύναμις
φαίνεται ἤδη ἐπίκουρος καὶ εὐεργετικὴ διαλλαχθεῖσα τέλος
μετὰ τοῦ Οἰδίποδος· εἰσάγει τὴν γαλήνην εἰς τὴν θορυβηθεῖσαν
συνείδησίν του· παραμυθεῖ διὰ τῶν φροντίδων τῆς θυγατρικῆς
στοργῆς καὶ τυρφερότητος τὰ δεινὰ τῆς τυφλώσεως καὶ ἐξο-

ρίας του· επιτρέπει αὐτῷ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ζωῆς, καὶ τὸν χειραγωγεῖ μέχρι τοῦ τάφου του, αἰύλου ἐπιθυμητοῦ καὶ συγχρόνως ἐνδόξου, ὠραίου ἄθλου νίκης, ὅπερ διαμφοροῦσι ματαίως οἱ ἐχθροὶ του, καὶ δι' οὗ ἀνταμείβει μεγαλοπρεπῶς τὰς εὐεργεσίας φιλοξένου ἔθνους. Τὰ χρώματα τῆς εἰκόνας κατέστησαν εἰς τὸν δεύτερον τοῦτον Οἰδίποδα ἤ-τον ἀμαυρά· ἡ φοικὴ καὶ τὸ σπαρκακτικὸν πάθος εἰσὶν ἠλεκτωμένα· ἐν αὐτῷ ἐπικρατεῖ εἶδος τι θρησκευτικῆς γαλήνης, συγκινήσεις σφοδραὶ καὶ γλυκεῖαι διαφέρον ἤρεμον, ὅπερ μετὰ χάριτος ἐπιδέχεται τὰς μακρὰς ἀναπτύξεις καὶ αὐτὰς τὰς ταύτολογίας· ἀπεικονίζει· τρυφερώτερα, μετὰ λογικοῦ ὠριμώτερου ὑποδεικνύον τὸ γῆρας τῆς μεγαλοφυΐας, γῆρας θαυμάσιον, πρὸς ὃ μέγας τις τραγικὸς ἐτόλμησε νὰ παραβάλλῃ τὸ ἑαυτοῦ, καὶ περὶ οὗ εἶπε τοσοῦτον εὐγλώττως· « Οὕτως ὁ Σοφοκλῆς ἑκατοτοῦτης ἔτι ἔθελε τὰς Ἀθήνας, οὕτως ἀνέβραζεν εἰσεῖν τὸ γηραιὸν του αἷμα εἰς τὰς φλέβας του, ὅτε στενοχωρομένω τῶν δικαστῶν του, ὁ Οἰδίπους ἐκέρδιξε ἀπάσας τὰς ψήφους των ».

Tel Sophocle à cent ans charmait encore Athènes ;

Tel bouillennais encor son vieux sang dans ses veines ecc.

Οὕτε κατὰ τύχην οὕτε ποιητικῆ ἀδείᾳ δίδει ὁ Κορνήλιος ἑκατὸν ἔτη εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ Οἰδίποδος ἐπὶ Κολωνῶ. Ἐπαναλαμβάνει ὅ,τι σχεδὸν εἶπεν ὁ Βαλέριος Μάξιμος « Prope centesimum annum attigit, sub ipsum transitum ad mortem Oedipo Coloneo scripto ». Ἐξ ἐτέρων ἀρχαίων μαρτυριῶν συνδιεζομένων πρὸς ἀλλήλας, ἐξάγομεν ἐπίσης ὅ,τι διηγοῦται περὶ τῆς ἀγνώσεως τῆς τραγωδίας ταύτης, ἢ τοῦλάχιστον μιᾶς τῶν σκηπῶν τῆς, εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπου ὁ Σοφοκλῆς κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του ὑπεράσπισεν ἑαυτὸν, ὅχι, ὡς ἀναφέρει ὁ Κικέρων καὶ ἐπαναλαμβάνει ὁ Πλούταρχος, κατὰ τῶν υἱῶν του, ἀλλὰ κατὰ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, Ἰοφῶντος καλουμένου, ὅστις ἐζήτηε ν' ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν

διοίκησιν τῆς περιουσίας. Ποῦ ἐστριζέτο ἡ τῆς μωρίας κατηγορία ἢν τοσοῦτον θριαμβευτικῶς ἀπέθλησεν ; Ἄραγε, ὡς λέγει ὁ Κικέρων, ἐπὶ τῆς ἐπελθούσης ἕνεκα τοῦ γῆρατος ἀμελείας εἰς τὴν διοίκησιν τῆς περιουσίας του, ὅπερ δὲν δύναται νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τὰς ἐλεγχθείσας εἰς αὐτὸν, ἀδίκως ἢ δικαίως, φιλαργύρους ἐπιθυμίας ; Ἄρά γε, κατὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ μόνου του βιογράφου καὶ τοῦ Σχολιαστοῦ τοῦ Ἀριτοφάνους, ὅστις φαίνεται ἀκολουθήσας τὸν αὐτὸν συγγραφέα, ἐπὶ τῆς φιλοστοργίας του διὰ τι τέκνον τοῦ φυσικοῦ του υἱοῦ Ἀρίστωνος, φιλοστοργίας, δυναμένης νὰ προχωρήσῃ μέχρι τῆς διακινδυνεύσεως τῶν δικαιοματίων τοῦ νομίμου του υἱοῦ ; Τὸ τέκνον τοῦτο, περιφνημον μετὰ ταῦτα ὑπὸ τὸ ὄνομα Σοφοκλῆς ὁ νέος, μόλις εἶχε γεννηθῆ, ἢ, τὸ μᾶλλον σύμφωνον πρὸς ὅ,τι γινώσκομεν ἄλλως περὶ αὐτοῦ, ἢ ο ἦδη μέγαν, ὅτε ἀπέλωσεν τὸν πατέρα του· ὁ πάππος του λοιπὸν ἐπροσπάθησεν, ὡς δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ, νὰ τῷ ἀσφαλίσῃ τὰ συμφέροντα τῆς νομιμότητος, ἐγγράφων αὐτὸ εἰς τὸν κατάλογον τῆς φατρίας, ἦτοι πολίτην Ἀθηναῖον Ἄρά γε ἐνώπιον ταύτης τῆς φατρίας, ἦτις δὲν ἐδέχθη, ὡς φαίνεται τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ἰοφῶντος ἐνστασιν, ἢ ἐνώπιον ἐτέρου δικαστηρίου, εἰς ὃ ὁ Ἰοφῶν ἤθελε ἀναφέρει τὴν διαγωγὴν τοῦ πατρὸς του, ἐγκληθέντος ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ ἀλογία, ἐσυζητήθη ἢ κατασταθεῖσα τόσον περίφημος δίκη ἕνεκα τοῦ ὀνόματος τοῦ Σοφοκλέους, καὶ διὰ τοῦ εἶδους τῆς ὑπερασπίσεως πρὸς ἢν ὁ Σοφοκλῆς κατέφυγεν ;

Ταῦτα πάντα εἰσὶ προβλήματα, ἅτινα κατὰ τοὺς τελευταίους μάλιστα χρόνους, καὶ ἐν τῇ σοφῇ Γερμανίᾳ, ἐβασανίσθησαν, ἀλλ' ἄπερ τὸ κενὸν καὶ ἀνεπαρκές τῶν διδομένων δὲν ἐσυγχώρει νὰ λυθῶσιν. Τὸ νὰ θέλῃ τις, ἐπὶ ὑποθέσεων ἀνδρῶν πεπαιδευμένων βασιζόμενος, ν' ἀνιχνεύσῃ ἀπάσας τὰς λεπτομερείας σκοτεινῶν τινῶν πραγμάτων, εἶναι τὸ αὐτὸ, ὡς νὰ προχωρῇ μακρύτερον τοῦ ἐπιτρεπομένου εἰς τὴν περιέργειαν τῆς κριτικῆς. Ἐν τούτοις καὶ τὸ νὰ δυσανασχετῆ κατὰ

μάτων τούτω . . .

περίπτωσιν ταύτην, ἕνεκα τοῦ δυσνοήτου αὐτῶν, ἐνῶ ἄλλως ἔχουσι τὸ κῦρος σεβαστῶν συγγραφέων, εἶναι ὑπερβολὴ σκεπτισμοῦ. Ἄς πιστεῦζωμεν ὡς τὸ πλῆθος, χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ δώσωμεν ἀκριβεῖς περὶ τοῦ πράγματος πληροφορίας, καὶ τὴν ὑπαρξίν τῆς δίκης τοῦ Σοφοκλέους, καὶ τὴν εὐγλωττον αὐτοῦ συνηγορίαν· «Ἐὰν εἶμαι Σοφοκλῆς δὲν δύναμαι νὰ παραφρονήσω, [ἐὰν δὲ παραφρονῶ, δὲν εἶμαι Σοφοκλῆς]. Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου προσθέτει ὁ βιογράφος του, ὁ ποιητῆς ἀνέγνωσεν εἰς τοὺς κριτάς του τὸν Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῶν, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, ἕνα χορὸν τοῦ δράματος τούτου καθιερωμένον πρὸς ἐξύμνησιν τοῦ Κολωνοῦ, ὡς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος. Ἰδὲ εἶδος τοῦτο τῆς ὑπερασπίσεως δὲν εἶνε τοσοῦτον ἔκτακτον, τοσοῦτον ἀπίθανον, ὅσον ἐφάνη εἰς τινάς. Οἱ Ἀθηναῖοι, ῥήτορες δὲν ἀνemieγνων ποιητικὰ ἀξιώματα εἰς τοὺς σπουδαιότερους λόγους των; Δὲν διετηρήθησαν παρ' αὐτῶν τινὰ χωρὶα τραγικῶν; Καὶ ἂν πάλιν τὰ ἐξ αὐτῶν διασκαζόμενα δὲν ἀπεδείκνυον τοῦτο, δὲν θὰ ἤρχουν πρὸς βεβαίωσίν του αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Ἀριστοφανείου Δανδίνου (1) περὶ τῶν διασκαδάσεων τοῦ δικαστηρίου, ἐν ᾧ ὁ δικάζων λαὸς, καίτοι κερδίζων τὸ τριβόλον του, οὐδόλως ἠννόει νὰ ἐνοχλήται, καὶ νύγωνμόνει πρὸς πάντα διάδικον, γνωρίζοντα νὰ φαιδρῆν τὴν ὑπόθεσίν του;

Καὶ Οἰαγρος (2) εἰσέλην φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν

Ἐκ τῆς Νιόβης εἴπη ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολιέξας.

(Ἀκολουθεῖ.)

(1) Ὁ Γεώργιος Δανδῖνος εἶνε κωμῳδία τοῦ Μλοῖρου, κύριον σκοπὸν ἔχουσα τὸν ἐμπαιγμὸν τῶν θεοθεσιῶν ὑπὸ τοῦ Λευθεδίου 14 πανηγύριων εἰς Βερσαλίαν κατὰ τὸ 1668. Δανδῖνον δὲ Ἀριστοφάνειον λέγει τὸν Κλίωνα, οὗ τολμηρότατα ὁ Ἀριστοφάνης καθάπτεται.

(2) Οἰαγρος ὑποκριτῆς ἀγαθὸς ἢν δρῶμάτων τραγικῶν ὑπεκρίθη τὴν

Ἐκκοῦτος Τάσος ἀπὸ τοῦ ὑψώματος τοῦ Ἁγίου φρίου πρὸ 300 σχεδὸν ἐτῶν ἔγραφεν. «*Ἄσμα μου, ὅταν ἀποθάνῃ τὸ ἀσθερές μου σῶμα, ἄς δοθῇ ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰς τὴν φωνὴν μου ὁ φοῖνιξ καὶ ἡ αἰωνία σου δόξα*» καὶ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος ἐκείνου ὁ μέγας αἰοιδὸς τοῦ Γορρέδου ἀπέπεμπε τὸν τελευταῖον ρεναγμὸν κατὰ τὴν 25 Ἀπριλίου 1512. Ὁ τάφος του ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκείνην εὐτελής, καὶ ὁ ὀδοπόρος φθίνων εἰς τὴν Ῥώμην ἔβλεπε πενιχρὰν πλάκα ἐνθύμιζουσαν, ὅτι ἐκεῖ ἀναπύεται ἐκεῖνος· ὅστις «*Ἐψυλε τὰ εὐσεβῆ ὄπλα καὶ τὸν στρατηγὸν, ὅστις τὸν μέγαν τοῦ Χριστοῦ ἠλευθέρωσε τάγον.*»

Ὅτι διέμενεν ἐξ αὐτοῦ, διετηρεῖτο μετὰ φιλοτίμου προφυλάξεως, καὶ ἂν ὁ ἄνεμος πρὸ ὀλίγων ἐτῶν δὲν κατέβριπτε τὴν δρῦν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐζήτει ὁ μάρτυς ἡρεμίαν καὶ ἀνακούρισιν τῆς μεγαλοφυίας του, ἤθελε διχμῆναι εἰσέτι παρὰ πάντων σεβομένη. Ἢδη ἡ πλάξ ἐκείνη ἀντεκατέστη διὰ μεγαλοπρεποῦς μνημείου, ποιηθέντος ὑπὸ τοῦ γλύπτου Φάβρις. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν μένον ὡς ἀπλή ἐπιθυμία, ἤδη ἐπραγματοποιήθη. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ πολιτικὴ τελετῆ, ἣτις ἐγένετο τὴν 25 τοῦ εἰρημένου Ἀπριλίου, ἐωρτάσθη μεθ' ὀλίγης τῆς πομπῆς, ἣτις ἠδύνατο νὰ δοθῇ πρὸς ἐπανόρθωσιν μακροχρονίου ἐλλείψεως. Ὑπῆρξεν εἶδος τι τῆς ἐπισήμου λυπηρᾶς ἐορτῆς τῆς τελεσεσίτης πρὸ 262 ἐτῶν, ὅτε ὁ βασανισθεὶς καὶ τσοσᾶτα ἐν τῷ βίῳ ὑποστάς ποιητῆς ἀντεμείβετο διὰ ἐπικηδείου πομπῆς, εἰς ἣν συμμετέσχον οἱ ἐξοχώτεροι ἄνδρες

Νιόβην ἢ τοῦ Σοφοκλέους ἢ τοῦ Αἰσχύλου. Ἡ ἔρμηνεία αὕτη «*Καὶ ἂν ὁ ὑποκριτῆς Οἰαγρος εἰς δίκην εἰσέλην δὲν ἀπολύεται πρὶν ἢ ἀπαγγεῖν εἰς ἡμᾶς τὸ ὠραίου τεμάχιον τῆς Νιόβης*». Ἀριστοφ. Σχῆμα 580.

τῆς Ρώμης. Ἡ κόνις του μετακομισθεῖσα ἐκ τοῦ μέρους ὅπου μέ-
 χρι τοῦδε ὑπῆρχε, καὶ εὐλογηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἱερέων, κατετέθη
 εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον, ὅπερ θέλει μείνει μάρτυς τῆς
 εὐγνωμοσύνης, ἣν ὁ ἡμέτερος αἰὼν αἰσθάνεται πρὸς τοὺς μεγά-
 λους ἀνδράς, οἵτινες συνετέλεσαν εὐγενῶς πρὸς εὐκλειαν τῆς
 ἐαυτῶν πατρῶος.

(Letture di Famiglia).

Α Γ Γ Ε Λ Ι Α.

Πασιγνώσον ὑπάρχει ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι τὸ Ἑλλη-
 νικὸν ἔθνος ἀνέκαθεν ἐπὶ νήσων καὶ χερσονήσων,
 ἤγουν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐν μέρει δὲ καὶ ἐπὶ ὀρεινῶν
 τόπων ἐστήριζε τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ὑπαρξιν καὶ ἀνε-
 ξαρτησίαν, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ναυτικοῦ πρὸ πάντων ἐσώθη
 κατὰ καιροῦς, ἰσχύον ἰκανῶς μεταξὺ τῶν περιστοι-
 χούντων αὐτὸ μεγάλων καὶ κατακτητικῶν λαῶν. Διὰ
 τῆς ναυτιλίας σχετιζόμενον τὸ Ἑλληνικὸν μετὰ πάν-
 των τῶν ἄλλων ἔθνων προώδευσεν εἰς τὰς τέχνας καὶ
 τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν μεγαλόδοξον Εὐνομίαν καὶ
 ἀπόκτισε πάντα σχεδὸν τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόν-
 του καὶ τῆς Μεσογείου, ὅθεν ἐλάμβανε πλείστην ὠφέ-
 λειαν.

Ἡ ἱστορία δεικνύει ἀρκούντως πόσον ὠφελήθη τὸ
 Ἑλληνικὸν ἔθνος πάντοτε ἀπὸ τῆν ναυτικὴν δύναμιν
 κατὰ τοὺς κινδυνώδεις καιροῦς. Ἄν ἡ Ἑλληνικὴ Αὐ-
 τοκρατορία, ἔχουσα πάντοτε πολλοὺς ναύτας καὶ λι-

μένας καὶ ξυλείαν ντυπηγῆσιμον καὶ τὸν ἀναγκαῖον
 πλοῦτον, εἶχε συγχρόνως τὴν δέουσαν πρόβλεψιν, ἵνα
 διατηρῆ μεγάλην δύναμιν ναυτικὴν, ὅπως ἀντέχῃ ἐπι-
 τυχέστερον πρὸς τὰς ἀδίκους προσβολὰς τῆς Μωαμε-
 θανικῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς καὶ τῆς τότε δύσεως καὶ
 Ἀρκτου, τίς ἀμφιβάλλει, ὅτι τὸ Βυζάντιον ἐσώζετο
 μέχρι νῦν ἀπόρθητον, διαφυλάττον, ὡς τις ὀχυρὸς
 ὀμυρὰ τῆς Ἑλλάδος τὴν αὐτονομίαν, τὴν ἀκμὴν
 καὶ τὴν τιμὴν τοῦ πολυπαθοῦς ἡμῶν ἔθνους;

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Πρωτευούσης τοῦ ἔθνους
 οὐδεμία ἐπανάστασις αὐτῶν ἐπέτυχεν ὀπωσδήποτε, εἰμὴ
 ἐκείνη, καθ' ἣν εὐρέθησαν ἔχοντες ναυτικὴν τινα δύνα-
 μιν ἐκ τῶν ἐμπορικῶν πλοίων τῆς Ἰδρας, τῶν Σπειζῶν,
 τῶν Ψαρρῶν καὶ ἄλλων τινῶν τόπων. Ἄνευ τῶν
 ἀγώνων καὶ τῶν κατορθωμάτων τοῦ ναυτικοῦ τούτου,
 ὡς πάντες ὁμολογοῦσι, δὲν ὑπῆρχε σήμερον βασιλεῖον
 Ἑλληνικόν.

(Διὰ ταῦτα καθίσταται περιέργος καὶ διδακτικὴ ἡ
 τῆς Ἰδρας ἱστορία, τὴν ὁποίαν ὁ μακαρίτης πατὴρ
 ἡμῶν Γεώργιος Δημ. Κριεζῆς, Ἰδραῖος, συνέλλεξεν
 ἐπιμελῶς καὶ συνέγραψε μετὰ προσοχῆς. Ὁ μακαρί-
 τής, πρὸ τοῦ θανάτου του ἐξέδωκε τὴν 29 Μαρτίου
 τοῦ 1842 τὴν Ἀγγελίαν τῆς ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου
 τούτου, ἀλλ' ἡ ἐκδοσις αὕτη ἀνεβλήθη ἐκ διαφόρων
 αἰτίων. Ἡ δὲ παρούσα ἐκδοσις ἐνεργουμένη ὑπὸ τῶν
 ὑποφαινομένων υἱῶν αὐτοῦ, γίνεται κατὰ τι τελειο-
 τέρα, προστεθειτῶν τινῶν ἀναγκαίων σημειώσεων.)

Ἡ τιμὴ τοῦ βιβλίου, περιέχοντος ὑπὲρ τὰ 20 τυπο-
 γραφικὰ φύλλα, προσδιορίζεται εἰς δραχμὰς τέσσαρας,
 πληρωτέας μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ βιβλίου.

Τὰ δὲ ἔντιμα ὀνόματα τῶν Κυρίων συνδρομητῶν
θέλουν καταχωρισθῆ εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου.

Ἰαννουαρίου 1857.

Οἱ ἐκδίδοντες ἀδελφοὶ

ΠΕΤΡΟΣ Γ. ΚΡΙΕΖΗΣ.

ΝΙΚΟΛΑ. Γ. ΚΡΙΕΖΗΣ. ἐκδ.

Συνιστῶμεν τὴν ἐθνικὴν ταύτην ἱστορίαν πρὸς πάντα
Ἕλληνα, προτρέποντες προσέτι καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν
ἡμετέρων νὰ καταγίνωνται εἰς τοιοῦτου εἴδους ἔθνη
φελῆ συγγράματα.

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ.

ΕΜΑΡΑΝΘΗ.

ὦ φιλτάτω μοι Κυρίω Γ***

—die, to sleep,—no more

SHAKSPEARE.

Ἡ γαλή της μὲ δεκαοκτὼ Μαῖων
Ἐἶχε μόλις στεφθῆ τ' ἄρθη,
Ἦτο κάλλουσι ἄρθος μόνη
Ἡ ταλαίπωρος Θεώρη,
Πλὴν... τὴν ἔδηξεν ἡ μοῖρα, ὡς ὁ σκόληξ θάλλον ἴοι
Κ' ἐμαράνθη!

Ἐπεικόν της στῆθος μόλις τὸν παλμ'

Τῆς ἀγάπης συνησθάνθη

Ἡ παρθένος της καρδιά

Πρὸς τὸν βίον ἐμειδία,

... κατίσχυσε τῆς μοῖρας ἡ ζηλία τῶν ἐρώτ

Κ' ἐμαράνθη!

—ooo—

ὦ κήπου σου μᾶς ἔβριπτες, Πλάστα, εἰς τὴν γῆν τὰ κρ'

Τὰ ἀμαράντὰ του ἄρθη;

Ἐδῶ θὰ φθορήσ' ἡ μοῖρα

Τὰ μαγευτικὰ του μύρα,

Ἐδῶ, μόλις ἡ προή της ἕκαστον αὐτῶν προσβάλη,

Ἐμαράνθη!

—ooo—

ὦ εἶνε ἡ νεότης, ἄρωμα τὸ κάλλος εἶνε!

Μόλις τίς τ' ἀγὰ ὡσφράνθη

Καὶ ἡμικλειστά του χεῖλη,

Ἴδού! ἔφθασε κ' ἡ δείλη

Ἦς ζωῆς του, καὶ ματαίως κρᾶζεις: ἄρθος θάλλον μεῖν'

Ἐμαράνθη!

—ooo—

ὦ ἀπέθανες, Θεώρη, ἔνδον τάφου κἂν ὑπνώττεις

Καὶ σὲ σκέπουν πένθιμ' ἄρθη,

Πλὴν... ποῦ ἄφησες ἐκεῖνον,—

Ἐρμαιοὶ δειρῶν καὶ θρήνων—

Ἐπεικόν δὲ βίον ἔδειξεν ἡ μοῖρα, κ' ἡ νεότης

μαράνθη!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΜΟΥ.

Φεύγω, φίλοι. . . με λύπην ἀφίγω
 Τὴν ὥρᾱσαν αὐτὴν παραλλᾶν
 Ἦλθ' ἡ ὥρα σκληροῦ χωρισμοῦ μας
 Χεῖρας δότε μοι . . . ἔχετ' ὑγείαν.
 Στενάζω. . . εἰς μάτην! . .
 Θὰ φύγω. . . θ' ἀφήσω
 Καρδίαν Φιλτάτην
 Μακρὰν τῆς γὰ ζήσω.
 Ποῦ πρῶτα μακρὰν τῆς δὲν πέρα μὰ ὦρα
 Καὶ μόνος γὰ ζήσω πηγαίνω ἄχ! τώρα.

—οοο—

Ἐκεῖ τὸ πλοῖον, ἰδέτε ἀπλόνει
 Πτερὰ ἄσπρα, ὃ ναυτῆς με κράζει
 Ἐμβα λέγει, κ' ἡ βάρκα σημόνει
 Φίλοι χαίρετε, ἡ ὥρα βιάζει.
 Μή! ναυτῆ καλέ μου
 Μὴ τόσοσιν ταχύνης.
 Μακρὰν πῶς ἐκείνης
 Θὰ ζήσω Θεέ μου;
 Ἀκόμη, ἀκόμη γὰ μείνω, γὰ χύσω
 Ἐν δάκρῳ μ' ἐκείνην ποῦ μέλλω γ' ἀφήσω.

—οοο—

Ἐν γλυκύτετον φίλημα στέλλω
 Μὲ τοῦ ἀνέμου τὸ ρεῦμα εἰς μίαν.
 Λάβε φίλη μου τὸ τελευταῖον
 Φιλημά μου καὶ ἔχε ὑγείαν! . .
 Ἐκεῖ βλέπω με κράζον
 Μὲ ἄσπρο μαυδῶλι.

Ἄ Καλὴ ὥρα, φωνάζον
 Κοράλινα χεῖλη.
 Ἄ Τὴν ὑστερη πάντα βραδιά μας ἄθυμῆσον
 Ποῦ μέσα σὶὰ κρῖνα περνοῦσα μαζὶ σου

—οοο—

Ἐμπρός μου γάρος ὃ ναυτῆς στέκει
 Ἦ βάρκα κρῖνο πῶς εἶναι μνημα
 Καὶ μαύρη πλάκα, θαρρῶ, προοιμέει
 Νὰ μὲ σκεπάσῃ αὐτὸ τὸ κῆμα
 Πρὶν φύγω, ἄς τρέξω
 Σ' ἐκείνην ἀκόμα
 Μὲ δάκρυα γὰ βρέξω
 Μὲ μαῦρα τὸ χῶμα.

Ἄ κλαῦσε ἄν τύχη καὶ ἴδης γραμμέ, ο
 Εἰς τάφον ἄ' ἐκείνου τὸ σῶμα θαμμένο!
 Γόργυς. ΧΑΡΙΛΑΟΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΚΑΒΑΙΝΙΑΚ.

Ἡ Γαλλία θρηναῖ καὶ πάλιν τὴν στέρησιν ἐνδὸς τῶν καλη-
 τέρων πολιτῶν τῆς, ὅστις ἦ-ο ἐνταυτῷ εἶ; τῶν περικλειστέ-
 ρων ἀνδρῶν τῆς διὰ τε τῆς εὐρυτα; καὶ τοῦ χαρακτῆρο;. Ὁ
 στρατηγὸς Καβαινιακ, ὅστις κατεῖχεν εἰς τὰς δυσφορωτέρας;
 καὶ κριτικωτέρας ἴσως; περιστάσεις τῆς ἐποχῆς; τῶν τραχιῶν
 καὶ τῶν ἀναθρασμῶν μας τὴν επικίνδυνον θέσιν τοῦ ἀρχηγοῦ
 τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, καὶ ὅστις ἀπεκδυθείς τῆς ἐξουσίας
 ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν
 ἀγάπην ὅλων τῶν κομμάτων, ἀνηρέπαγην προῶρος; καὶ χωρὶς

νά παρουσιασθῆ σύμπτωμά τι προμηνύον τὴν ἀξιοθρήνυτον ταύτην στέφανον.

Ὁ στρατηγὸς Καβαινιὰκ ἀπέθνηκεν αἰφνιδίως ἀπὸ υπερτροφίαν τῆς καρδίας τὴν ἐσπέραν τῆς τετάρτης (17 Ὀκτωβρίου εἰς τὴν ἐν Οὐρῶν ἐξοχὴν του. Ὁ νεκρὸς του μετετέθη παραχορῆμα εἰς Πκρισίους, ὅπου ἡ κυβέρνησις διέταξε νὰ ταφῆ μετὰ τὰς ὀρειλομένας εἰς τὴν ὑψηλὴν θίσιν ἦν καρεῖχε τιμᾶς. Ἡ εἰδησις τοῦ θανάτου του διαδοθεῖσα ἐν ἀκαρεῖ ἐπροξένησεν ἄφατον λύπην. Ὅλα τὰ κόμματα θεωροῦσι τὸν θάνατον τοῦτον ὡς δημοσίον δυστύχημα. Ὅτι αἱ ἐφημερίδες ὅποια καὶ ἂν ἦναι ἡ σημαία τὴν ὁποῖαν φέρουσι, συμφωνοῦσι κατατάττουσαι τὸν διάσημον τεθνεῶτα μετὰ τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας καὶ θρηνοῦσαι τὸν πρόωρον θάνατον, ὅστις τὸν ἀφίρπασεν ἀπὸ τοῦ φίλου του, ἀπὸ τὴν οἰκογενεῖάν του καὶ ἀπὸ τὴν πατρίδα.

Πολλοὶ τῶν ἐν Πκρισίῳ, πρέσβων ἀγγέλιαν τηλεγραφικῶς εἰς τὰς κυβερνήσεις των τὸν θάνατον τοῦ στρατηγοῦ, ὅστις θέλει μείνει ὡς ἡ καθρωτέρα καὶ εὐγενεστέρα εἰκὼν τῆς συγχρόνου Γαλλικῆς ἱστορίας.

Ὁ στρατηγὸς εὕρισκετο εἰς τὸν νομὸν Σάρθης, ὅπου εἶχεν ἰδιοκτησίαν τινα. Ὁ ὑπηρέτης του τὸν εἰλοποιεῖ ὅτι ξυλόκοτά τις, ἔπεσεν. Ὁ στρατηγὸς λαμβάνει τὸ πυροβόλον του καὶ πυροβολεῖ, ἀλλ' ἀμέσως ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσεν ἡ διάφρηξις ἀνευρισμοῦ τινος τὸν εἶχε φονεύσει.

Πολλοὶ φίλοι τοῦ στρατηγοῦ Καβαινιὰκ, μὴ δυνθέντες νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ κοιμητήριον τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας του, κατέθεσαν τὰς ἀκολούθους ἡμέρας ἀθὴ ἐπὶ τοῦ τάφου του, ὅπου ἄλλως ἐστάλησαν πανταχόθεν στέφανοι. Ἡ χίρα τοῦ στρατηγοῦ ἐπιθυμεῖ ν' ἀναλάθῃ μόνη τὰ ἔξοδα τοῦ μνημείου, ὅπερ θελεῖ ἀνεγερθῆ εἰς ἀνῆμνασιν τοῦ τεθνεῶτος.

Λέγεται ὅτι ἡ κυβέρνησις, προτίθεται νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ ἀνεγερθῆ διὰ συνδρομῶν τὸ εἰς τιμὴν τοῦ στρατηγοῦ Καβαι-

νιὰκ μνημεῖον. Ἄρ' ἐτέρου ὁμοῦ ὁ Αὐτοκράτωρ διέταξε νὰ τεθῆ ἡ εἰκὼν του εἰς τὴν στοᾶν τῆς Βερσάλης.

Ἡ κηδεία του ἐγένετο τὴν ἐπιούσαν τοῦ θανάτου του (18 Ὀκτωβρίου) διὰ μεγάλης πομπῆς. Ὑπολογίζεται εἰς 20,000 ὁ ἀριθμὸς τῶν συνοδευόντων τὸ λείψανόν του· τὰ παράθυρα καὶ οἱ δρόμοι ὑπῆρχον πλήρεις θεατῶν.

Ἰδοὺ διὰ ποίων λέξεων καὶ ὁ Μηνύτωρ ἀναγγέλλει τὸν θάνατον τοῦ πολίτου τούτου, ὅστις ἔσωσε τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν κοινωνίαν κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1848.

α Ὁ στρατηγὸς Εὐγένιος Καβαινιὰκ ἀπέθνηκεν αἰφνιδίως προχθὲς τετάρτην τὴν 6 ὥραν μ. μ. εἰς τὴν ἐν Οὐρῶν ἐξοχὴν του. Ὁ στρατηγὸς Καβαινιὰκ προσέφερε μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν τάξιν, ὅταν ἦτον ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ὁ δὲ πρόωρος θάνατός του μεγάλην θέλει προξενήσει λύπην.

Ὁ Τύπος δημοσιεύει τὴν ἀκόλουθον βιογραφίαν τοῦ στρατηγοῦ Καβαινιὰκ. Γίος τοῦ μέλους τῆς συναλεύσεως τῶν ἐθνοπαραστατῶν Γ. Β. Καβαινιὰκ, ὁ Εὐγένιος Λουδοβίκος Καβαινιὰκ ἐγεννήθη εἰς Πκρισίους τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1800, ἐσπούδασεν εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Ἀγ. Βερβάρας καὶ τὴν 1 Αὐγούστου 1820, ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ πολυτεχνικὸν σχολεῖον· εἰσῆλθεν ἔπειτα ὡς ἀνθυπασπιστὴς τοῦ μηχανικοῦ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Μιτῆ καὶ τὸ 1824 ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ 2 σύνταγμα τοῦ μηχανικοῦ. Προβιβάσθεις 6' τάξεως ὑπολοχαγὸς τὸ 1856 καὶ 4' τάξεως ὑπολοχαγὸς τὸ 1827, ἔκαμε τὸ 1828 τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Μωρέως ὡς λοχαγὸς 6' τάξεως καὶ τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1829 προβιβάσθη 4' τάξεως λοχαγός. Ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1830 εὕρισκετο εἰς Ἀρρᾶς καὶ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀξιωματικὸς τοῦ συντάγματός του, ὅστις ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς νέας τάξεως τῶν πραγμάτων. Τεθεὶς ἔπειτα εἰς διαθεσιμότητα ἐπὶ τινος μῆνας, ἀλλ' ἀνακληθεὶς εἰς ὑπηρεσίαν τὸ 1833 ἐστάλη εἰς Ἀσικὴν. ὅπου ἀνέ-

σως διεκρίθη. Μετά την άλωσιν τῆς Γλεμσένης (13 Ἰανουαρίου 1836) ἀπορασίσαντος τοῦ στρατάρχου Κλωζέλ ν' ἀφῆτη φρουρὰν εἰς τὴν ἀρόπολιν ἐκείνην (Μεσιουάρ), ὁ Καβαϊνιάκ ἐπερροτίσθη νὰ φυλάττῃ τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην θέσιν μετὰ 500 ἐθελοντῶν, ὡς ταγματάρχης. Ἐεῖτε ἔμεινε μέχρι τοῦ 1839 καὶ τὴν 4 Αὐγούστου 1840 διορίσθη διοικητὴς τοῦ 3. τάγματος τῶν Ζουάβων, σχηματισθέντος ἐκ τῶν ἐθελοντῶν τῆς Γλεμσένης.

Ἐίσακ δὲ τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς υγείας του ἐτέθη κατ' αἰτησίν του ἐκτὸς ἐνεργείας· ἀναλαβὼν δὲ, ἐζήτησεν αὔθις ὑπηρεσίαν καὶ διορίσθη διοικητὴς τοῦ 2 τάγματος τοῦ ἐλαφοῦ πεζικοῦ τῆς Ἀρμενίας. Ἐλάβε μέρος εἰς τὴν άλωσιν τοῦ Ἑρσιέλ (15 Μαρτίου 1840), ὅπου τὸν ἄρῃσεν ὁ στρατάρχης Βουζιὼ διὰ νὰ φυλάττῃ τὸ φρούριον. Ἀλλὰ προσβληθεὶς μνησθῶς ὑπὸ τῶν Ἀράβων, ἤμύνατο ἐπὶ 12 ἡμέρας κατὰ δύναμειν πολλῶν ἀνωτέρων. Τὴν 29 Ἀπριλίου ἐπληρώθη, πλὴν δὲν ἀπεμακρύνθη τοῦ στρατοπέδου. Τοιαύτη δυσανάλογος πάλιν ἐτελείωσε διὰ τῆς ἀποχωρήσεως τῶν Ἀράβων, δεκατισθέντων. Τὴν 21 Ἰουνίου ὁ Καβαϊνιάκ ὠνομάσθη ἀντισυνταγματάρχης τῶν Ζουάβων. Τὴν 11 Νοεμβρίου ἔλαβε μέρος εἰς τὴν κατὰ τῆς Μεδεῶν ἐκστρατείαν καὶ διεκρίθη εἰς τὸ στενὸν Σικμπι-ελ-Κοῦὰ κατὰ τῆς φυλῆς Βενί Μενάδ. Τὴν 30 Ἀπριλίου καὶ τὴν 25 Μαΐου διεκρίθη ὡσαύτως ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ζουάβων ἔμπροσθεν τοῦ Ταγδεμπτ καὶ τὴν 11 Αὐγούστου ὠνομάσθη συνταγματάρχης τῶν Ζουάβων ἀντὶ τοῦ Δαμοριέρου προβιχασθέντος στρατηγοῦ ταξικραίας. Τὸ 1842 ἔλαβε σημαντικὸν μέρος εἰς τὴν μάχην τῆς 28 Ἀπριλίου, εἰς Μιτιγιάν καὶ εἰς Ἐλ-Ἀρβούργ κατὰ τῆς φυλῆς Βεντ-Ῥασιέλ (15 Σεπτεμβρίου) καὶ τὸ 1844 ἔλαβε τὸν βαθμὸν στρατηγοῦ ταξικραίας καθὼς καὶ τὴν διοίκησιν τῆς ἐπαρχίας Ὠράν.

Ὁ Καβαϊνιάκ εὐρίσκειτο ἀκόμη εἰς Ἀρμενίαν ὅταν ἐξεβράβη ἢ ἐπανάστασις τοῦ Φεωρουαρίου. Ἡ προσωρινὴ κυβέρνησις αὐ-

θημερῶν (24 Φεβρουαρίου 1848) τὸν ὠνόμασε γενικὸν διοικητὴν τῆς Ἀλγερίας μετὰ βαθμὸν στρατηγοῦ μοίρας. Τὴν 20 Μαρτίου τῷ προτεφέρθη τὸ χρυσοφύλακιον τοῦ πολέμου, ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἀπεποιήθη ἐκλεχθεὶς ἀντιπρόσωπος τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Αὐτ ἐπροτίμησε τὴν τελευταίαν θέσιν. Ἰπουργὸς τοῦ πολέμου τὴν 17 Μαΐου, διορίσθη ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας τὸν Ἰούνιον καὶ διατήρησε τὴν ἐξουσίαν ταύτην μέχρι τῆς 10 Δεκεμβρίου. Ἐκλεχθεὶς βουλευτὴς τῶν Παρισίων τὸ 1852, ἀπεποιήθη νὰ ὀρκισθῆ εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ Ναπολέοντος· ἐξελέχθη αὔθις βουλευτὴς τῆς τρίτης περιφέρειας τοῦ Σηκουάνα κατὰ τῆς τελευταίας γενικῆς ἐκλογῆς. Τὸ 1852 συνεζεύχθη θυγατέρα τοῦ τραπεζίτου Ὀδιέ. (Ἀθηνᾶ)

— Ἐφθασαν ἐκ Νεαπόλεως τρεῖς Θειορύχοι, οἵτινες θέλουσι διευθύνει τὰς πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ θείου ἐργασίας ἐν Κορίνθῳ ἤδη, καὶ μετέπειτα ἐν Μίλῳ καὶ ἐν Μεθαινοῖς. Ἡ μισθοδοσία ἢ ἡμερήσιος καὶ τῶν τριῶν συμποσοῦται εἰς 28 δραχμάς. (Αἰών)

— Δύω νέοι ἐκ Πελοποννήσου, οἱ ΚΚ. Ἀσημάκης Ἡλιόπουλος καὶ Ἀλέξιος Μιχαλόπουλος ἀπεστάλησαν εἰς Γαλλίαν δι' ἐξόδων τῆς Κυβερνήσεως, ὅπως σπουδάσωσι τὴν γεωπονίαν ἐν τοῖς ἐπιστημοτέροις γεωμονικοῖς κατασιέπαινος Ἡ πράξις αὕτη τῆς Κυβερνήσεως ὑπάρχει ἀξιώπαινος κατὰ πάντα, εὐχῆς δ' ἔργον ἤθελεν εἶσθαι, ἐὰν τῆς ιδέας ταύτης ἐγένετο ἐφαρμογὴ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου. (Αἰών)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Τοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας, συγγραφέντος μὲν ὑπὸ διαφόρων λογίων καὶ τοῦ ἐκδόντος αὐτὸ διδάκτορος W. Smith, (μετὰ 250

περίπτου εικόνων) μεταφρασθέντος σε εκ του Ἀγγλικού πρωτοτύπου ὑπὸ Δ. Πανταζή, αὐξήσαντος αὐτὸ διὰ παραρτήματος περιέχοντος ἰδίας αὐτοῦ σημειώσεις καὶ παρατηρήσεις ἐξεδότη τὸ

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τῆς δευτέρας, ἤτοι τῆς τελευταίας ἐκδόσεως τοῦ Ἀγγλικού πρωτοτύπου.

Τιμὴ ἐκάστου φυλλαδίου διὰ τοὺς συνδρομητὰς δρ. 3.
Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς ἀσύγκραταβάτως » 4.

Αἱ συνοδεύουσαι τὸ ἔργον 250 εἰκονογραφίαι ἐτοιμάζονται ἤδη ὑπὸ καλλιτέχνου δοκίμου. Δ. Μ.

Νομίζομεν περιτὸν νὰ συστήσωμεν τὸ ἐκδιδόμενον τοῦτο Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας, ὅπερ ὁμοφώνως ὑπὸ τῶν ἐν Εὐρώπῃ σοφῶν ἐπληρέθη καὶ ἐθεωρήθη ἀναγκαιότατον εἰς πάντα ἐπιστήμονα ἐν γένει, καθὼς προσέτι καὶ τὴν ἀρίστην μετάφρασιν τοῦ Κυρίου Πανταζή, καθότι τέσσαρες προηγουμένως ἐκδοθέντες τόμοι εἰσι μάρτυρες τῆς μεγάλης ἀξίας τῆς.

— Οἱ Κύριοι Ε. Ι. Μαντζαβίνος καὶ Ἀνδρ. Δαλλαπόρτας ὑπὸ εὐγενοῦ; ἐθνικοῦ προορμώμενοι αἰσθήματος, ἀπεφάσισαν τὴν ἀκριβῆ συλλογὴν καὶ ἐκδοσιν τῶν ὑπαρχόντων γνωσῶν καὶ ὑπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα διατρεχόντων ποιημάτων τοῦ Σολωμοῦ, πολλάκις ἐρθραμένον ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν ἢ τῶν ἀμαθῶν ἐκδοτῶν. Παρὰ τούτων λαβόντες ἐτυπώσαμεν καὶ τὸ εἰσέτι ἀνέκδοτον ἐκ τοῦ Λάμπρου τεμάχιον. Εὐλπίζομεθα ὅτι ἡ συλλογὴ αὕτη, ἥτις ἤρξατο τυπομένη, θέλει ἐπιτύχει τῆς γενικῆς εὐαρεσκείας. Εἶθε συγχρόνως καὶ ὁ κάτοχος τῶν ἀγνώστων τιμαλφῶν κειμηλίων, ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ, εἶδιδε συγχρόνως εἰς

γ. ἢ ἄλλοις, μεταξύ τῶν ὑποκειμένων, ὑπάρχουσι τὰ ἐξῆς πέντε ἤτοι α. Τὰ Παράβ, β. τὸ Μεσο-λόγγι, γ. ἡ Σεβαστοῦπολις, δ. τὸ Πέτα καὶ ε. ὁ Λάμπρος.

— Μανθάνομεν εὐχαρίστως ὅτι ὁ Κ. Ἰ. Πουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐπανεφέρην εἰς τὴν Ῥιζάρειον Σχολὴν καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὸν Κύριον Παπασουλιώτην. Καὶ μὲν δὲν δυνάμεθα ν' ἀρνηθῶμεν ὅτι ὁ Κύριος Παπασουλιώτης ἔγραψεν ὑπὲρ τὸ δῖον αὐτηγὰ κατὰ τὴν Κυβερνήσεως καὶ τῶν διευθυνόντων τὴν παιδεῖν προσιώπων ἄλλα τίς εὐεπίσθητος, καὶ μικρὰν ἔχων πατριώτου φιλοτιμίαν δὲν ἤθελε διχόβραχῃ, βλέπων τὴν ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν εἰς τοσαύτην ἀθλίαν κατάστασιν; Δὲν εἶναι τρομερὸν μετὰ εἴκοσι ἐτῶν Πανεπιστήμιον ἐν Ἑλλάδι, οἱ νέοι ἵνα ἐκμάθωσι καὶ αὐτὴν τὴν σχεδὸν λαλουμένην γλῶσσάν των νὰ καταφεύγωσι εἰς τὰ ξένα Πανεπιστήμια, παρὰ λαοῖς, οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἔχουσιν; Πλὴν τί δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν, ἐνόσω τὰς Πανεπιστημιακὰς θέσεις κατέχουσιν ἄνθρωποι ἀμαθεῖς, ἱκανοὶ ἴσως διδάσκαλοι Ἑλληνικῶν σχολείων; Ὅστις δυσπιστεῖ εἰς τοὺς λόγους μας, ἅς ἔλθῃ πρώτῃν τινὰ εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ καθηγητοῦ Ρουσοπούλου. Πρέπει νὰ ᾔηνε ὅπως ἀναίσθητος, ἵνα μὴ ἐξ ἀγανακτήσεως συγκινηθῇ, βλέπων ἐπὶ τῆς ἑδρας ἀνθρώπων περιορισμένου νοός, μὴ δυνάμενον ν' ἀνκύψῃ ἐκ τῶν γραμματικῶν κανόνων, εἰς οὗς περιορίζεται τὸ κεφάλαιον τῶν γνώσεών του. Πόσον καλὸς καθηγητὴς μικρᾶς τάξεως γυμνασίου! Ὁ δειλῆτος, οὔτε μίαν ἀνάλυσιν ἐνός συγγραφέως δύναται νὰ κάμῃ, ἐνῶ εὐτυχῶς, πλημμυρεῖ ὁ κόσμος ἐκ τε γερμανικῶν καὶ γαλλικῶν καὶ λατινικῶν καὶ λαμβάνων πρὸς παράδοσιν τὸν Ἀριστοτέλη, οὐτινος ἢ ἱκανοτὴς συνίσταται εἰς τῶν ἰδεῶν τὴν βαθύτητα καὶ πλοῦτον, προομιμάζεται λέγων ἂν Ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ προέλθω εἰς ἀνάλυσιν τῶν συγγραμμάτων του». Ἄλλ' εἰς τί θὰ προέλθῃς; Εἰς ἀπλῆν ἐξήγησιν; Ἀλλὰ τότε διατί δὲν λαμβάνῃς τὸν Δημοσθένην ἢ τὸν Πλάτωνα; Κ' ἔπειτα ὁ Κύριος Ρου-

σόπουλος είναι καθηγητής, ὁ δὲ Κύριος Παπασουλιώτης, οὐτι-
νος οὐδὲ τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων δύναται νὰ λύσῃ, εἰς τε
τὸ εὖρος τῶν γνώσεων, καὶ τὴν ὑπέρμετρον κρίσιν, ἐπὶ τρία ἤδη
ἔτη διαμενεὶ μικρὸς ὑφηγητής. Πιστεύομεν ὅμως ὅτι ὁ κύριος
Ἰπουργός, ὅστις γινώσκει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἱκανότητα, καὶ νὰ
ἀνταμείβῃ αὐτὴν, δὲν θέλει ἀργήσῃ νὰ ἐπενέγκῃ τὴν ἀνήκου-
σαν διόρθωσιν. Καὶ ταῦτα ἐν παρόδῳ. Ἄλλοτε θέλομεν λαλή-
σει ἐκτενέστερον. P.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ καταχωρθεῖσαν
μετάφρασιν τοῦ *Θνήσκοιτος Πικητοῦ* τοῦ Λαμαρτίνου συνέβη ἡ
ἑξῆς σύγχυσις τῶν σελίδων, ἣν παρκαλεῖται νὰ διορθώσῃ ὡς
ἑξῆς ὁ εὐμενὴς ἀναγνώστης. Δηλ. ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς 197
σελίδος νὰ μεταβῇ οὐχὶ εἰς τὴν ἀμέσως ἐπομένην, ἀλλ' εἰς
τὴν ἀπέναντι 199, ὅπερ ἐστὶ, ἀπὸ τοῦ στίχου : « *Ὅταν θλί-
βεται ὁ βότρυς τὸν γλυκὺν ζωμόν του χύρει* » νὰ μεταβῇ
εἰς τὸν : « *Καὶ τὸ βάλαμον ὁπόταν τὸ πατῆς μόρον ἀφί-
γει* ». Μετὰ τὸ τέλος δὲ τῆς 199 νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν 198
(τὴν 193 κατὰ λάθος τυπογραφικὸν σημειωθεῖσαν), ἥτοι ἀπὸ
τοῦ στίχου : « *Τὸ συνέθλιψα καὶ εἶδα τῶν ἀνθρώπων τὴν
ἀπάτην* » νὰ μεταβῇ εἰς τὸν : « *Καὶ κερὴν τὴν λέξιν εὖρον,
ὡς φλοῖον ξηρόν, θν μάτην* ». Μετὰ τὸ τέλος δὲ τῆς σελί-
δος ταύτης νὰ μεταβῇ πλείον τακτικῶς εἰς τὴν 200 σελίδι,
καὶ ἐπομένως.